DOMSTOLENS KENDELSE

13. januar 1995 *

I sag C-264/94 P,

Jacques Bonnamy, Bois d'Arcy (Frankrig), ved advokat Pierre Alt, 4, rue du Palais, 57204 Sarreguemines,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 14. juli 1994 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-179/94, Bonnamy mod Rådet (ikke trykt i Samling af Afgørelser), hvorunder der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene F. A. Schockweiler, P. J. G. Kapteyn og C. Gulmann samt dommerne G. F. Mancini, C. N. Kakouris, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray, D. A. O. Edward (refererende dommer), A. M. La Pergola og J.-P. Puissochet,

generaladvokat: G. Tesauro
justitssekretær: R. Grass,

* Processprog: fransk.

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 21. september 1994 har Jacques Bonnamy i medfør af artikel 49 i EØF-statutten for Domstolen iværksat appel af den af Retten i Første Instans afsagte kendelse af 14. juli 1994 (sag T-179/94, Bonnamy mod Rådet, ikke trykt i Samling af Afgørelser), hvorved Retten afviste den af sagsøgeren i medfør af EF-traktatens artikel 173 anlagte sag.

2 Det fremgår af Rettens kendelse, at sagsøgeren havde nedlagt påstand om:

— at det fastslås, at Det Europæiske Råds erklæring af 29. oktober 1993, hvorved borgerne i Det Europæiske Økonomiske Fællesskab blev gjort bekendt med, at traktaten om Den Europæiske Union ville træde i kraft den 1. november 1993, er en nullitet, eller i det mindste, at den erklæres ugyldig

— at det fastslås, at traktaten om Den Europæiske Union i affattelsen af 7. februar 1992 og traktaten om Den Europæiske Union, således som den fremtræder efter Danmarks erklæringer, er ugyldige.

3 Rettens Justitskontor forkyndte stævningen for Rådet for Den Europæiske Union. Rådet for Den Europæiske Union påstod herefter sagen afvist, jf. artikel 114 i Ret-

tens procesreglement. Retten traf afgørelse uden at indlede den mundtlige forhandling.

4 For så vidt for det første angik påstanden om, at det blev fastslået, at Det Europæiske Råds erklæring er en nullitet, eller om, at den erklæres ugyldig, bemærkede Retten indledningsvis, at retsakter fra Det Europæiske Råd ikke er blandt dem, hvis lovlighed Fællesskabets retsinstanser i henhold til traktatens artikel 173, stk. 1, kan efterprøve. Retten bemærkede endvidere, at i henhold til artikel 31 i den europæiske fælles akt, som var i kraft, da den anfægtede erklæring blev vedtaget, finder de bestemmelser i EØF-traktaten, der vedrører Fællesskabets retsinstansers kompetence, udtrykkeligt ikke anvendelse på Det Europæiske Råd, og at denne bestemmelse er bibeholdt i artikel L i traktaten om Den Europæiske Union.

5 Retten fastslog herefter, at den savnede kompetence til at efterprøve lovligheden af Det Europæiske Råds erklæring.

6 For så vidt dernæst angik påstanden om, at det blev fastslået, at traktaten om Den Europæiske Union er ugyldig, bemærkede Retten, at traktaten ikke er en af en fællesskabsinstitution udstedt retsakt, jf. traktatens artikel 4 og 173, og at den følgelig ikke var kompetent til at efterprøve lovligheden af traktatens bestemmelser.

7 Retten dømte sagsøgeren til at betale sagens omkostninger, herunder Rådet for Den Europæiske Unions omkostninger.

8 Til støtte for appellen har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at den indankede kendelse hviler på en urigtig retsopfattelse, for så vidt som sagen blev

afvist, og appellanten blev pålagt at betale sagens omkostninger, herunder Rådet for Den Europæiske Unions omkostninger.

9 Med hensyn til Rettens afvisning af sagen har appellanten anført, at Retten ikke har taget fornødent hensyn til Domstolens dom af 23. april 1986 (sag 294/83, Les Verts mod Parlamentet, Sml. s. 1339), til artikel 31 og 2 i den europæiske fælles akt, til artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og til artikel 111, 115 og 116 i Rettens procesreglement.

10 Artikel 119 i Domstolens procesreglement bestemmer: »Er det åbenbart, at appellen helt eller delvis skal afvises eller forkastes, kan Domstolen når som helst på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten ved begrundet kendelse beslutte helt eller delvis at afvise eller forkaste appellen.«

11 Som Retten har bemærket, er hverken Det Europæiske Råds erklæring eller traktaten om Den Europæiske Union blandt de retsakter, hvis lovlighed kan efterprøves i henhold til traktatens artikel 173. Det er derfor åbenbart, at den af appellanten iværksatte appel til prøvelse af afvisningen skal forkastes.

12 Appellanten har endvidere anfægtet, at Retten pålagde ham at betale sagens omkostninger. Efter appellantens opfattelse har Retten i sin kendelse navnlig med urette betragtet Rådet for Den Europæiske Union som sagsøgt, mens hans søgsmål var anlagt mod Det Europæiske Råd.

13 Artikel 51, stk. 2, i EØF-statutten for Domstolen har følgende ordlyd: »Appel kan ikke iværksættes alene til forandring af afgørelser om sagsomkostningerne eller om disses størrelse.«

14 Da alle de øvrige anbringender, appellanten har fremført, er blevet forkastet, må anbringendet vedrørende sagsomkostningerne i medfør af ovennævnte bestemmelse afvises.

15 Appellen vil herefter være at forkaste i det hele.

Sagens omkostninger

16 Da appellanten ikke har nedlagt påstand om sagens omkostninger, pålægges det ham i henhold til procesreglementets artikel 69 at bære sine egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten bærer sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 13. januar 1995.

R. Grass
Justitssekretær

G. C. Rodríguez Iglesias
Præsident